

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 4377 van 29 november 2007
in de zaak RvV X/ IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Afghaanse nationaliteit, op 27 juli 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 september 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. CALLEWAERT loco advocaat E. SCHOUTEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker voert vooreerst een schending aan van de motiveringsverplichting, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van de goede trouw, omdat de bestreden beslissing hem de subsidiaire beschermingsstatus weigert terwijl de motivering van de weigering en de onderliggende informatie waarop deze motivatie gebaseerd is in alle redelijkheid had moeten leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. De Raad blijft, bij gebreke van toelichting door verzoeker, in het ongewisse over wat verzoeker bedoelt met "het beginsel van de goede trouw".

1.3. De Raad stelt vervolgens dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de commissaris-generaal de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor; dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen en dat het verhoor plaatsvond in aanwezigheid van een tolk die de Engelse taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

1.4. De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker valt tenslotte uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., X, nr. 167.408, 2 februari 2007; R.v.St., X, nr. 167.852, 15 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Verzoeker voert ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Hierbij moet worden onderzocht of de feitelijke gegevens juist zijn, of die correct werden beoordeeld en of op grond daarvan niet in onredelijkheid tot een besluit is gekomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas van verzoeker als volgt:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de provincie Nangarhar.

U verklaarde zich een eerste keer vluchteling op 27/08/2003. Op 27/01/2004 ontving u van het Commissariaat-generaal (CGVS) een bevestigende beslissing van weigering van verblijf wegens de bedrieglijkheid van uw asielmotieven. Een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring werd door de Raad van State verworpen op 05/06/2007.

Op 23/10/2006 had u echter al een tweede asielaanvraag ingediend, dewelke op 16/05/2007 in de fase van dringend beroep werd geweigerd door het CGVS omdat u geen gevolg had gegeven aan de oproeping.

Op 17/04/2007 had u echter al een derde asielaanvraag ingediend. In het kader van deze derde asielaanvraag verklaart u op 20/04/2007 ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de situatie in Afghanistan slecht is en stelt u dat u zal vermoord worden omwille van het politieke profiel van uw familie. U zegt te vrezen door de Taliban te worden gerekruteerd en nadien te worden gedood door de autoriteiten. In de door u ingevulde vragenlijst van 26/04/2007 voegt u hier tevens aan toe dat u bekeerd bent tot het christendom.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: fiche burgerlijke stand, ‘Certificat de Coutume’, document van vredegerecht Antwerpen, geboorteakte, certificaat van nationaliteit, paspoort, persartikels over Afghanistan, brief van uw advocaat waarin subsidiaire bescherming wordt gevraagd, brief van advocaat met annex een schrijven van een priester.”

Verzoeker betwist deze weergave niet.

3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf. De asielzoeker moet aantonen dat zijn aanvraag tot erkenning is gerechtvaardigd. De kandidaat-vluchteling moet een poging ondernemen het relaas te staven. Hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen worden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

4.1. De motivering van de bestreden beslissing, aangaande de vluchtelingenstatus, vangt aan als volgt:

“Dient echter te worden vastgesteld dat u het statuut van vluchteling niet kan worden toegekend.

Vooreerst dient te worden gewezen op het eerdere onderzoek van uw asielmotieven ter gelegenheid van uw eerdere asielprocedures, waaruit geconcludeerd werd dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen. Dit brengt uw algemene geloofwaardigheid reeds danig in het gedrang. Uw bewering dat u heden niet terug kan naar uw land van herkomst omwille van deze zelfde redenen, die na onderzoek reeds ongeloofwaardig werden bevonden, kan bezwaarlijk als nieuw element worden beschouwd.

Bovendien dient in deze te worden gewezen op het feit dat uw verklaringen over het zogenaamde politieke activisme van uw familie zeer vaag zijn. U zegt dat uw vader destijds commandant was van Hezb-Islami, maar of hij deze functie gedurende één maand dan wel tien jaar bekleedde, is u schijnbaar onbekend (CGVZ p.4).

U haalt verder aan dat de Taliban van u zal eisen dat u met hen meevecht en u wellicht nadien door de regeringstroepen zou worden gedood. Nergens haalt u voor deze stelling echter concrete indicaties aan en u baseert zich hiervoor enkel op veronderstellingen (CGVS p.3-5).

U stelt er verder van overtuigd te zijn dat u zal worden gedood door de autoriteiten: “Ze zoeken iedereen die ooit in de politiek was” (CGVS p.5). Niet alleen kan aan deze bewering getwijfeld worden wegens het bedrieglijke karakter van uw verklaringen betreffende het politieke profiel van uw familie, tevens blijkt dat u de laatste jaren tal van documenten verkreeg van het Afghaanse consulaat in Brussel. Uw overigens twijfelachtige stelling dat u nooit persoonlijk naar het consulaat ging en het uw vrouw was die alle demarches met het consulaat voor haar rekening nam, is niet afdoende ter verklaringen van het feit dat u als ‘gezocht persoon’ toch de welwillende medewerking van het consulaat kreeg teneinde allerlei Afghaanse documenten te bekomen.”

4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker dit deel van de motivering niet betwist.

4.3. De motivering stelt verder:

“Wat uw zogezegde bekering tot het christendom betreft, dienen volgende opmerkingen te worden geformuleerd.

Vooreerst is het minstens merkwaardig te noemen dat u van uw bekering in het kader van uw derde asielaanvraag ten aanzien van de DVZ met geen enkel woord heeft gerept en pas in uw schrijven van 26/04/2007 hiervan melding maakt. Van iemand die beweert “tuurlijk” (CGVS

p.7) te worden vermoord omwille van deze bekering kan verwacht worden dat hij dit element reeds bij een eerste gehoor bij de asielinstanties ter sprake zou brengen. Tevens werd op het CGVS een tiental keer de vraag gesteld omwille van welke redenen u een terugkeer naar uw land van herkomst vreest. U geeft allerlei redenen op, maar vindt deze bekering blijkbaar niet belangrijk genoeg om ze ook maar één keer als reden van mogelijke vervolging aan te halen. Het is pas wanneer het CGVS u wijst op uw schrijven van 26/04/2007 waarin u melding maakt van een bekering dat u uitroept dat u "tuurlijk" hierom zal vermoord worden.

Dit is niet ernstig, net als de overige verklaringen die u aflegt over deze bekering. U zou twee maal bij een priester zijn geweest die "zo wat water op mijn hoofd" zou hebben gedaan. U weet echter niet de naam van de priester die u zou hebben gedoopt, kan niet zeggen wanneer deze gebeurtenis ongeveer zou hebben plaatsgevonden en weet evenmin de naam van de kerk die u zegt te bezoeken (CGVS p.8-9). U weet niet tot welke tak van het christendom u zou zijn toegetreden (CGVS p.9) en van het bestaan van christelijke boeken bent u niet op de hoogte (CGVS p.10). Uw motivering voor deze ingrijpende keuze in uw leven ligt in het feit dat uw vrouw ook christen is, christenen volgens u goede mensen zijn en de islam het verbiedt om alcohol te drinken, met vrouwen te slapen en varkensvlees te eten (CGVS p.9). Bovendien heeft u evenmin indicaties dat u zou worden vervolgd omwille van deze voorgehouden bekering aangezien enkel uw vrouw weet dat u bekeerd bent (CGVS p.8)."

4.4. Verzoeker repliceert, dat het standpunt van de commissaris-generaal als zou zijn vrees onbestaande zijn omdat enkel zijn vrouw van zijn bekering op de hoogte is, manifest onjuist is, aangezien het feit dat hij voor de kerk wil trouwen met zijn katholieke vriendin wel degelijk bekend gemaakt zal worden, aangezien voornemens tot huwelijk uitgehangen worden. Hij stelt dan ook, als bekeerling tot het christendom, in zijn land van herkomst, wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging te hebben, en verwijst hiertoe naar het UNHCR-rapport "Update on the Situation in Afghanistan and Considerations on International Protection" van juni 2005.

4.5. De Raad stelt niet in te zien hoe het uithangen van het voornemen tot huwelijk van verzoeker en diens partner in **België** zou kunnen leiden tot een gegronde vrees voor vervolging van verzoeker in **Afghanistan**.

4.6. In acht genomen wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal aldus terecht besloot dat "Omwille van bovenstaande elementen kan u de status van vluchteling zoals bepaald in de Conventie van Genève niet worden toegekend."

5.1. De motivering van de bestreden beslissing stelt, aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, het volgende:

"Er dient verder te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, kan worden afgeleid dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming.

Zo heeft CEDOCA een zeer grondige en uitgebreide research verricht waarbij de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar werd bestudeerd. Hierbij werden tal van gezaghebbende bronnen, waaronder ook informatie van het UNHCR, geconsulteerd. Deze informatie (antwoorddocument CEDOCA afgh2007-025w, UNHCR advies april 2007) is toegevoegd aan het administratief dossier. UNHCR adviseert om personen die afkomstig zijn uit de in hun lijst opgenomen provincies en districten complementaire bescherming te bieden (UNHCR advies april 2007). Hierbij dient opgemerkt dat het district Behsud in de provincie Nangarhar, district waarvan u beweert afkomstig te zijn, niet voorkomt op deze UNHCR-lijst. Uit de verrichte research blijkt dat er voldoende objectieve en betrouwbare informatie voorhanden is om de frequentie en intensiteit van het gewapende opstand en de gevolgen hiervan voor de burgers correct te kunnen evalueren. Voortgaande op deze research kan

geconcludeerd worden dat er effectief een gewapend conflict aan de gang is maar dat de gevolgen hiervan voor de burgers zelf beperkt blijven.

In de periode januari – mei 2007 nam de aan de gewapende oppositiegroeperingen gerelateerde incidenten in de provincie Nangarhar verschillende vormen aan. Zo werden enkele targeted killings gerapporteerd. In de provincie Nangarhar werden ook regelmatig aanslagen met “Improvised Explosive Devices” gepleegd. Ook zijn enkele zelfmoordaanslagen gepleegd. Meestal hebben deze bomaanslagen buitenlandse of Afghaanse troepen of Afghaanse overheidsgebouwen als doelwit. Enkele malen voerden de antiregeringseenheden ook directe of indirecte raketaanvallen uit op Afghaanse en buitenlandse troepen en op overheidsgebouwen. Het is belangrijk op te merken dat deze aanvallen niet altijd slachtoffers maken en vaak zelfs nauwelijks materiële schade veroorzaken. Toch is er op 4 maart 2007 één bijzonder gewapend incident geweest waarbij 69 burgerslachtoffers vielen. Bij dit incident in het district Muhmand Dara werd een konvooi van Amerikaanse troepen het doelwit van een zelfmoordaanslag. Na de zelfmoordaanslag volgde een schietincident waarbij ook burgerslachtoffers vielen.

In de geraadpleegde bronnen werd geen melding gemaakt van Coalition Forces of NATO-luchtbombardementen. Bij enkele zoekacties van buitenlandse en Afghaanse troepen vielen wel burgerslachtoffers. In totaal werden in de geraadpleegde bronnen voor de periode januari-mei 2007 ruim geschat 106 burgerslachtoffers gerapporteerd. Rekening houdend met de geschatte oppervlakte van 7.700 km² en het geschatte bevolkingsaantal van 1,3 miljoen inwoners van de provincie Nangarhar, kan geconcludeerd worden dat het aantal burgerslachtoffers als gevolg van willekeurig geweld in de context van dit gewapend conflict laag is en dat hogervermelde vaststellingen aantonen dat er voor burgers op dit ogenblik in de provincie Nangarhar geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van art. 48/4 §2c van de Vreemdelingenwet. Het schrijven van uw advocaat vermag niet deze appreciatie te wijzigen.

Evenmin kunnen de door u voorgelegde documenten deze beoordeling in gunstige zin beïnvloeden, aangezien ze enerzijds slechts betrekking hebben op de algemene situatie in Afghanistan en ze anderzijds enkel uw identiteit en afkomst bevestigen.”

5.2. Verzoeker betwist deze conclusie en stelt dat de drie voorwaarden van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980 om het subsidiaire beschermingsstatuut toegekend te krijgen, in zijn hoofde vervuld zijn:

- er is een gewapend conflict aan de gang in de provincie Nangarhar waarvan hij afkomstig is (verzoeker verwijst hiertoe naar de bestreden beslissing, het CEDOCA-antwoorddocument afgh2007-025w en de Resolutie 1707 van 12 september 2006 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties),
- er bestaat willekeurig geweld (verzoeker verwijst hiertoe naar boven vermelde CEDOCA-informatie en naar het jaarrapport 2007 van de organisatie “Human Rights Watch”
- er bestaat een reëel risico voor hem getroffen te worden door dit geweld (verzoeker verwijst hiertoe naar de bestreden beslissing en boven vermelde CEDOCA-informatie).

Verzoeker stelt vervolgens dat de commissaris-generaal, door hem het subsidiaire beschermingsstatuut niettemin te weigeren, bovenop deze drie voorwaarden, twee nieuwe voorwaarden invoert, te weten een groot aantal doden en een hoog statistisch risico, die echter niet voorzien zijn in de voormelde wet van 15 december 1980, en zodoende artikel 48/4 van voormelde wet schendt.

5.3. Verweerder betwist dat aan alle “voorwaarden” zou zijn voldaan om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien in casu er weliswaar sprake is van een gewapend conflict, maar uit een verregaande research het risico voor burgers om

slachtoffer te worden van willekeurig geweld, te beperkt is om te kunnen spreken van een reëel risico op ernstige schade.

5.4. Artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980 bepaalt het reële risico op ernstige schade als een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Dit houdt in dat de ernst van de bedreiging moet worden beoordeeld in functie van de beschikbare concrete gegevens over de beweerde regio van herkomst van verzoeker.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar, district Behsud.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat het gewapend conflict samenvalt met het gebied van Kunar in het oosten via het zuidoosten en zuiden tot Farah in het westen, maar dat het zwaartepunt van het conflict zich situeert, en de meeste slachtoffers vallen, in de vijf zuidelijke provincies Kandahar, Helmand, Uruzgan, Zabul en Nimroz. Niettegenstaande in de provincie Nangarhar dus een gewapend conflict aan de gang is, situeert het zwaartepunt van het conflict zich er niet.

Volgens de bronnen gevoegd bij het administratief dossier, is er voldoende objectieve en betrouwbare informatie over Nangarhar beschikbaar om de frequentie en intensiteit van het gewapend conflict dat er heerst en de gevolgen voor de burgers correct te kunnen evalueren. Uit deze informatie blijkt dat de gevolgen voor de burger beperkt zijn. In totaal wordt in de geraadpleegde bronnen immers voor de periode vanaf 1 januari tot en met 30 mei 2007 het aantal burgerslachtoffers geschat op 160, waarvan 69 vielen bij één uitzonderlijk incident op 4 maart 2007.

Zo zonder enige twijfel wordt aangenomen dat er actueel in de provincie Nangarhar sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980, blijkt uit de informatie in het administratief dossier dus dat er geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger omdat de gevolgen voor de burgers beperkt zijn.

Verzoeker stelt terecht dat het reëel risico niet kan beperkt worden tot het aantal incidenten dat zich reeds heeft voorgedaan.

Om dit reëel risico te evalueren zullen verschillende objectieve elementen noodzakelijkerwijs in ogenschouw moeten worden genomen zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten en de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten in het conflict, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen enz. De Raad stelt vast dat de bronnen waarop de commissaris-generaal steunt om de actuele situatie in Afghanistan te evalueren deze verschillende objectieve elementen in overweging heeft genomen.

De Raad heeft geen aanwijzingen dat de evaluatie en het besluit dat daaruit is genomen over de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, district Behsud, onjuist zijn.

Verzoeker betwist de objectieve elementen niet en toont niet aan dat uit de feitelijke vaststellingen de verkeerde conclusie zou zijn getrokken.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aldus niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 november 2007 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.